

DAVANT EN POL S'ESTÉN UN PASSADÍS infinit de productes lactis que fins avui li havien passat desapercebuts, com si fossin només un decorat de cinema. La blancor dels envasos, sumada a la llum fluorescent, com d'hospital, li genera malestar. No li ve de gust ser en un supermercat, tot i que tampoc no té clar on voldria ser. El prestatge de la llet sencera de marca blanca continua buit i ell l'observa incrèdul; fa sis anys que compra aquí i és la primera vegada que succeeix això. Amb pressa per marxar, s'apropa a un altre estant per agafar una llet a l'atzar, però quan hi acosta la mà alguna cosa el frena. S'enretira per fer una ullada a les alternatives i repassa els logotips i les imatges dels envasos: vaques pasturant, granges, gots omplint-se d'un líquid blanc que li fa pensar en Tom i Jerry, siluetes de noies fent esport i nadons sans i feliços. A l'esquerra hi ha la secció de begudes de soja, d'arròs i de civada, en un racó destinat, suposa, a persones sensibles amb el maltractament animal. La presència d'aquest espai èticament compromès suma pes a l'elecció final i ara no té ni temps ni arguments per entrar en un debat ideològic. Tot i que tampoc no pot justificar per què agafa la sencera de marca blanca més enllà del simple hàbit, s'ajup i torna a repassar l'espai on hauria de

ser; allarga el braç per assegurar-se que no n'hagi quedat una al fons i quan palpa el buit diu hòstia puta.

Es posa de peu i se li apareix el seu reflex en un mirall que ocupa tota una paret. Encara porta la samarreta vermella i desgastada i els pantalons de xandall grisos que fa servir per dormir, i té lleganyes als ulls. La Júlia li ha dit una infinitat de vegades que no surti amb aquesta pinta al carrer perquè sembla un indigent i per intentar-ho arreglar, encara que serà inútil, es passa la mà pel cap per aplanar uns cabells despentinats que es queden igual com estaven. La història aquesta de la llet comença a irritar-lo i sense voler-ho es posa a llegir les propietats de les diverses opcions, entre les quals hi ha desnatades, semis, amb calci, amb vitamines, sense lactosa, amb omega 3 i amb àcid fòlic B, i que el deixen més confós; no només no sap de què serveix cap d'aquests elements, sinó que encara que ho sabés tampoc no endevinaria què li cal a ell; fa anys que no va al metge i no sap si li falta calci o si li sobra colesterol, i al dilema ètic se li'n suma un de salut.

La referència més pròxima que té sobre el tema són els seus pares, que de petit li deien que havia de beure llet perquè se li fessin forts els ossos, però els seus pares no són ni doctors ni nutricionistes i està bastant convençut d'haver llegit en algun lloc que l'aparell digestiu dels humans és massa diferent al de les vaques i que per tant la llet no és sana, i de seguida recorda que això li sona més de la pel·lícula *Snatch* que no d'un estudi seriós i amb referències. Alhora sap bé que aquesta mena de paradigmes van i venen i que potser d'aquí a un temps tornaran a dir que s'ha de beure llet i conclou que, al cap i a la fi, el que cal és creure's el que un fa perquè si no és impossible viure. Encoratjat per aquesta idea, es disposa a fer una elecció qualsevol i acosta la mà per agafar un bric que li queda a l'alçada de la cara just en el moment en què apareix el vigilant de seguretat,

que mira en Pol, o això és el que li sembla a ell, i fa que s'aturi perquè no està prou convençut del que farà com per a sobre defensar-ho davant algú altre. I espera que el vigilant passi de llarg, però aquest no té pressa i en Pol mira el rellotge i s'adona que porta una hora aquí a dins i que se li fa tard per anar a treballar i marxa.

* * *

La Júlia ha enviat un whatsapp comentant que plegaria tard de treballar i que si volia dinar amb ella. Després de la feina, en Pol s'ha dedicat a mirar vídeos al YouTube i publicacions estúpides de Facebook i les hores li han passat sense que se n'adonés, així que no li ha sabut greu anar fins al Poble Nou, on la Júlia fa de productora en la gravació d'un videoclip. En teoria havia de ser un projecte d'una setmana, però ara ja van per la tercera i no sembla que hagin d'acabar.

El plató està situat en una nau industrial convertida en espai de creació. A la recepció hi ha una noia mulata, prima i amb cabells negres i arrissats que saluda en Pol amb un somriure i un benvingut. En Pol desconeix on és el plató, però per mandra a preguntar avança fent veure que sap on va. Arriba a un rebedor d'on en surten unes escales amples que puguen, un muntacàrregues i dues portes vermelles com les d'emergència, en cantons oposats. Ell dedueix que el plató deu ser a la planta baixa i només ha de triar entre les dues portes; és com un d'aquests enigmes de presoners i guardes que odia. De les escales en baixa un noi morè i prim vestit tot negre i que porta unes vambes Salomon de senderisme que desentonen amb el context industrial i que entra per la porta que en Pol té a l'esquerra, i com que en Pol considera que fa pinta de tècnic de llums, el segueix. S'interna en un passadís ple de portes a banda i banda que

semblen cel·les de manicomi. El sostre és alt i queden a la vista diversos tubs de metall i un conducte d'aire. Se sent olor de fusta i de pintura i de fons sona música electrònica. El de les Salomon va de pressa, com si justificués les vambes, i en Pol accelera el pas fins que entra en una sala i es troba un grup de persones de cara a un mural penjat en una paret. A més a més del de les Salomon, hi ha una noia amb arracades rodones enormes, una altra amb els cabells rapats i un paio arrissat amb ulleres de pasta que se'l miren encuriosits. En Pol recula i de sobte la veu de la Júlia sona darrere seu:

—Pol?

Ell es gira. La Júlia va vestida amb uns pantalons de tub de color negre i un jersei ample de llana vermell. S'ha lligat els seus cabells rossos i llargs amb una cua i porta un *walkie-talkie* penjat al cinturó.

—Què fas? —pregunta ella.

—Buscava el plató.

—I has decidit posar-te a obrir totes les portes fins a trobar-lo.

—Hi havia un paio que feia pinta de... —S'interromp, conscient que la justificació és il·lògica.

—Pinta de què?

—És igual.

La Júlia agafa en Pol i l'estira pel passadís mentre parla:

—Suposo que el dia t'ha anat més bé que a mi —comenta, decebuda—; ara hem de modificar tota una escena. Tu creus que és normal una decisió així a última hora? Haurem de treballar fins les onze de la nit, i tot perquè no hi ha hagut una bona planificació. I és el primer que t'ensenyen a la facultat, te'n recordes? Tot aquell *rotllo* d'un error en la planificació comportarà una pèrdua de temps i diners enorme.

En Pol ho recorda.

Passen per la recepció, s'acomiaten de la noia i travessen el carrer per assegurar-se a la terrassa d'un bar xinès. Després que la Júlia demani un entrepà per a cadascú i un parell de cerveses, treu un paquet de tabac i s'enrotlla un cigarro.

—Ara fumes? —pregunta en Pol, sorprès.

—Només quan treballo; quan estem rodant hi ha nervis i com que hem d'estar en silenci l'única cosa que pots fer és fumar.

La Júlia enllesteix el cigarro, treu el mòbil i contesta alguns missatges. El cambrer porta les begudes.

—Que hi ha so en directe? —pregunta en Pol.

—On hi ha so en directe? —fa ella, entretinguda amb el mòbil.

—Al videoclip.

—No, clar que no hi ha so en directe —Encara mira la pantalla.

—Així per què feu silenci?

—No ho sé, és el costum. La gent s'ha de concentrar o jo què sé. —Llança el mòbil sobre la taula, s'encén el cigarro i fa un glop de cervesa—. Estava tan enfadada que he dit que havia de marxar a dinar a fora. Com a mínim per calmar-me una mica. Mira —ensenyà les mans—: em tremolen i tot. I mira —s'assenyala els ulls—: arrugues. Tinc vint-i-nou anys i sembla que en tingui quaranta. Aquesta feina acabarà amb mi.

En Pol està temptat de dir que als professionals de la indústria cinematogràfica els encanta explicar que van estressats perquè si no sembla que no facin res de profit, però en comptes d'això diu:

—Canvia-la.

La Júlia riu, respira fons i destensa el seu cos.

—Ja saps que em queixo molt, però quan veig la feina feta sempre sento que ha valgut la pena. A més, aquest clip serà *guai* perquè té pressupost. Bé, tu segur que em dius

que, amb els diners que val, ja es podia haver fet una cosa millor, però ja estic acostumada a les teves crítiques sense fonament.

—Ja.

—Tot és car. Comences a planejar-ho i en menys d'un segon ja arribes a deu mil euros. És molta gent...

—I el material... —xiuxiueja en Pol.

—... i el material... —continua la Júlia. Fa una calada—. Què has fet, tu?

—Doncs avui...

—És veritat! —exclama ella—. Avui ha passat una cosa molt forta. Al vídeo hi surt un falcó ensinistrat, entesos? I resulta que l'hem de gravar caçant un conill. Doncs el falcó ha atacat al cantant del grup —la Júlia eleva la mà per imitar el vol de l'ocell i la desplaça d'un cantó a l'altre mentre parla—. Ha anat directe contra ell i li ha començat a esgarrapar la cara i ens hem quedat tots del pal què cony ha passat? El paio ha marxat súper empipat i no sé com estarà aquesta tarda, però suposo que deu ser normal; el paio que porta els animals va ple de cicatrius i li falta un dit —mostra l'índex doblegat—. I tu?

—Jo què?

—Què has fet?

—No res.

—Però has treballat, no?

Sona un avís de missatge al mòbil i la Júlia bufa mentre l'agafa i llegeix.

—Us he dit que dino a fora! —crida mentre escriu—. Què deies?

—Res; he treballat en un acte a Sant Andreu que no sé ben bé de què anava.

—Com de costum.

—La meva feina és apassionant.

—Ets tu qui l'hauria de canviar, doncs.

—Jo no em queixo mai de la meva feina.

Aquest llibre ha estat guardonat amb el XXVI Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar, 2018, convocat pel Col·lectiu CalaCultura i l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar.
Els membres del jurat van ser: Maria Victòria Lovaina, Sílvia Mayans, Cari Ariño, Benjamí Torné i Joan Callau (coordinador del premi).

La voluntat de l'autor ha estat la de mantindre en el text expressions no pròpies en català en ús en determinats àmbits.

© Carles Pérez-Druguet, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2019
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2019
ISBN: 978-84-1303-063-0
DL: L 68-2019
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.